

verward. Hij poogt op te staan, maar 't lukt hem niet. Van dezen oogenblik maakt de prins gebruik om den kolenbrander een paar woorden in te fluisteren, en deze, niet traag, hitst zijn hond aan op een der roovers, die naar 't kind met zijn zwaard sloeg, en op Kunz die op den grond ligt te spartelen, ranselt hij flink los. Op 't gerucht snelt zijn vrouw toe en dra volgen zijn makkers; het roófgespuis wordt overmand en gekneveld, en in de kolenbrandershut smult straks de prins aan een stuk zwart brood en een teug bronwater.

Naar *Zwickau* worden de gevangenen gebracht, de kolenbrander trekt met zijn prinsje in triomf naar *Altenburg*. Het andere kind leverden de roovers uit op belofte van straffeloosheid, toen ze vernomen hadden, hoe het hun hoofdman was vergaan. 't Kind gaf zijn vijand Schönfels nog een fraai paard, met de woorden: „Daar, rijd nu maar weg, en kom nooit weêr in mijns vaders land.”

Den 14^{den} Julij werd Kunz von Kaufungen te *Freiberg* onthoofd, een oogenblik vóór de bode aankwam, die namens den Keurvorst hem 't leven kwam schenken.

Dat is nu de geschiedenis van den prinsenroof: in 1485 deelden de broeders de gezamenlijke staten, en van dien tijd dagteekenen de Albertijnsche en de Ernestijnsche lijn.

Het edel karakter van prins Ernst is op zijn nageslacht overgegaan; vrijheid en wetenschap, kunst en poëzij vinden steeds warme vrienden in de edelen, die aan de asch van de grootvorsten op het gebied des geestes een eereplaats gunnen nevens hun eigen sarkophaag.

'k Had wel eens rustiger toegeluisterd dan daar aan 't station *Eisenach*. Dat piept en dat fluit, dat snort en dat rent: 't is of de locomotieven werkelijk kunnen zien met hun groote glazen oogen, zoo netjes weten ze elkaêr te ontwijken, en zou 't heele menschedom van daag op de rails zich wagen? Daar snuift u een kolentrein voorbij,